

VERSENY ÖNMAGUNKKAL

Teher alatt nő a pálma

Ismert közmondás, miszerint „teher alatt nő a pálma”. Azonban tekinthetünk-e rá teherként, ha mi vállaljuk? Bár a kérdés maga relatív, és valószínűleg mindenki másképp vélekedik a felvetésről. Bagoly Anabella a Sapiaentia – EMTE Csíkszeredai karának hallgatója, III. éves kommunikáció és PR-szakos tanuló. Az elmúlt három évben jó néhány egyetemen kívüli tevékenységen vett részt, és gyakran jutalmazták is a teljesítményét.

könyvelem el, hogy a következőben sokkal előrébb jussak.

– Milyen mértékben befolyásolják a vetélkedők az egyetemen nyújtott teljesítményed? Nehéz megtalálni az összhangot az önszorgalmi és a kötelező feladatok elvégzése között?

– Tekintve, hogy a legtöbb kötelező feladaton kívüli tevékenységem valamilyen módon kapcsolódik a tananyaghoz, a tudományterülethez, nem tudom, és szükségszerűen nem is kell elkülönítem a kettőt. A felkészülési folyamat az, ami megterhelőbb. Azon elv szerint működöm, hogy az elvállalt plusztevékenység soha nem jelenthet kibúvót a kötelező feladatok alól. Csak az vállajon magára még több feladatot, aki azt el is tudja végezni az alapvető munkák mellett. Maximalista vagyok, néha túlságosan is: a munkában, a hobiban, a szórakozásban egyaránt. Ezért olyan nehéz néha a tanulásban is helytállni és a versenyekre is tökéletesen felkészülni, de kitartóan törekszem.

– Mi segít abban, hogy motivált maradj, és mindig készen állj egy új kihívásra? Mit adott neked a Sapiaentian eltöltött három év szakmailag és szubjektív szempontból egyaránt?

– Az állandó motiváltságra ideálként tekintek, olyan ideálra, amit csak üldözök, de elérni talán sosem fogok. Az én munkakedvem is ugyanúgy hullámmozgó, néha azt érzem, hegyeket tudnék mozgatni, annyi energiám és ötletem van, máskor meg a legegyszerűbb tevékenységek elvégzésére is csak nehezen tudom rávenni magam. Az utóbbi állapotot soha nem engedem, hogy hosszan tartó legyen. A legnagyobb motivációm a környezetem. A Sapiaentian eltöltött három év óriási változásokat hozott az életemben. Biztos vagyok benne, hogy nem ugyanolyan emberként fogok kísértalni az egyetemről, mint ahogyan ide beléptem. Tanultam, tapasztaltam, szórakoztam, csalódtam, sikereket értem el, barátokat szereztem, jobban megismertem a határait. Az egyetem célt adott, és eszközt is a kezembe.

Biró Vivien

Szerkeszti: Vlaicu Lajos

vlaicu.lajos@hargitanepu.ro

MONDJUK A MAGUNKÉT ■ Bagoly Annabella

A TDK-ról szubjektíven

A Sapiaentia – EMTE 2020-as tanévében a Tudományos Diákköri Konferencia egy olyan esemény, amely a korábbi évek hagyományait figyelembe véve visszatérő ünnepség, megemlékezés. Idén azonban online térbe kényszerült sok más hagyományos rendezvénnel egyetemben. A tudományterületenként párhuzamosan zajló konferenciák szervezői nem az esemény elhalasztása mellett döntöttek, hanem időt, energiát és kreativitást nem spórolva lehetővé tették a hallgatók kutatási eredményeinek bemutatását. Én magam a társadalomtudományi szekció visszatérő versenyzőjeként különleges élményként éltem meg az idei TDK napját. Az általam bemutatott kutatáshoz tartozó terepmunkát még a vírushelyzet kezdete előtt végeztem, így az átmenetet is megélhettem, hogy a félig fizikai, félig online terek összehangolásából kizárólag digitális térbe tevődött át a kutatás befejezése, a dolgozat megírása. Mindez azonban nem elvett a bemutatók értékeiből, sokkal inkább hozzáadott magához a kutatóhoz is, hiszen meg kellett találnunk azokat az alternatív lehetőségeket, amelyekkel érdekessé, érthetővé és szakmailag is helytállóvá tudjuk tenni a dolgozatainkat. A törekvés és kitartó próbálkozás minden előadó közös jellemzőjévé vált a TDK napjára, mindezek mellett azonban mégis kissé megfosztottnak éreztem magunkat. Megfosztott ez a helyzet az együttlét örömetől, nem láthattuk egymás gesztusait, testbeszédét, az IKT-eszközök kamerája tompította a csillogást a szemekben, amikor a hosszú hónapok munkájának gyümölcse az eredmények bemutatása alatt beérlik. Kaptam azonban cserébe más jellegű élményeket, amelyekért utólag is szeretnék köszönetet mondani. Elsősorban az előadások témájának sokszínűségét emelném ki. Habár egy tudományterülethez tartozó előadások sorát hallgattam végig, mégis a paletta a lehető legszokszínűbb volt. Ténylegesen hasznosnak tartottam a számomra újszerű információkat hordozó bemutatásokat, és példaértékűnek a szekció előadóinak fáradhatatlanságát és elkötelezettségét egy-egy kutatási terület mellett. Másodszorban elkerülhetetlenül vissza kell kanyarodnom az online tér szabta korlátok, esetenként korlátatlanságok értékeléséhez. A Google Meet beszélgetésben résztvevők számát figyelve, egy pillanatban elérte a mutató a nyolcvanhármat! A szekcióülés ideje alatt a hallgatóság folyamatosan váltotta egymást, megjelentek egy bemutató erejéig az előadó barátai vagy éppen a témafelvetésre kíváncsiak, de az állandó közönség létszáma sem csökkent egyetlen percre sem hatvan személy alá. Ekkora közönségnek előadni, ennyi figyelmes és érdeklődő személyhez szólni, mindezt pedig a szobánk négy fala közül, otthoni környezetből ... azt hiszem, ez elképesztő. Ismételtelen köszönetet mondok a szervezőknek, az előadó társaknak, a zsűri tagjainak, a hallgatóságnak, mindenkinek külön-külön, aki hozzájárult egy ilyen színvonalas esemény létrejöttéhez még ebben a válságos időszakban is.

ÓRIÁSI IGYEKEZET JELLEMZŐ EBBEN AZ IDŐSZAKBAN

Az egyetem hozzád megy

Az ember életében a fiatalévek a legszebbek, kicsit szűkítve a kört, azon belül is talán az egyetemi évek bizonyulnak a legjobbnak, bár a fennálló járványhelyzetből kifolyólag napjainkban nem. A szociológia és a humánerőforrás szakosok első éves hallgatóinak megszervezték Az egyetem hozzád megy elnevezésű online eseményt, amelyben a diákoknak színes programok révén alkalmuk nyílt egymást jobban megismerni.

Vlaicu Lajos

A Sapiaentia – EMTE Csíkszeredai Karának Szociológia és Humánerőforrás szakos végzős diákjai bebizonyították, hogy a hallgatói kreativitás most az online helyzetben mutatkozik meg csak igazán. A lelkes önkéntes tanulók és tanára-

ik egy színes programokat kínáló délutánt hoztak létre a szakjaikon tanuló elsőéveseknek.

– Az idén az elsőévesek gyakorlatilag be sem tették a lábukat az egyetemre, ezért mi, a felsőbb éves hallgatók, úgy gondoltuk, hogy meglepetésként megmutatjuk az egyetemet egy online túra során, ahol érdekes kérdésfelvetésekkel is szembetalálták magukat, mint például: „Jártak-e könyvtárban, és ha igen, hányszor?” A kérdések után az online túra alkalmával mi is megosztottuk velük az egyetemmel kapcsolatos tapasztalatainkat, sőt közös activity játékokban is részt vettünk. Fő célunk az volt, hogy a zárt körű program során az elsősök megismerkedjenek az épülettel és a szakokon tanuló és tanító emberekkel egyaránt – fejtette ki a szervezők részéről Szász Zsuzsanna harmadéves hallgató.

– Milyen extracurriculáris tevékenységeken, versenyeken vettél részt a Sapiaentian töltött három év alatt?

– Ha röviden, egy mondatnyi terjedelemben kéne összefoglalnom, azt mondanám: mindenben, amire csak lehetőségem nyílt. Természetéből adódóan mindig kíváncsi voltam, nyughatatlan, törekvő. Ezen jellemvonások gyakorlatba ültetését csak segítette az általam választott tudományterület. Első éven betekintést nyertem egy kutatási program kutatócsoportjának tevékenységébe, azóta is töretlenül igyekszem aktív, produktív tagja lenni a kutatóközösségnek. A Kossuth-szónokverseny minden évben óriási kihívás, igazi megpróbáltatás, de valahol önmegvalósítás is. Ezenkívül a már említett kutatócsoport szervezésében számos konferencián volt szerencsém előadni, megismerni hasonló területen tevékenykedő szakembereket.

– Az idei Tudományos Diákköri Konferencián első helyezést értél el. Milyen más versenyeken sikerült még díjazásban részesülnöd?

– Legtöbb esetben a kutatói tevékenység egymásra épülő, egymásból következő területekre terjed ki, így van ez az én esetemben is. Az idei TDK-dolgozatom felépítését, kutatási alapját az első éves munkámból származtattam, amelyet 2018-ban a bíráló bizottság szintén első helyezéssel díjazott. Egy másik, számomra kiemelkedően fontos díjat pedig szintén ebben az évben sikerült elnyernem. Az idei Kossuth-szónokverseny bírái harmadik díjban részesítettek. Három év kőkemény munkája így a végzés évében meghozta gyümölcsét, sosem tekintettem az írást erősségemnek, de sikerült saját elvárásaimat is túlszárnyalnom.

– Melyik verseny igényelte a legkomplexebb és leghosszadalmasabb felkészülést?

– A versenyekre való felkészülést nehézkes összehasonlítani. Más jellegű kognitív munkát igényel, más intenzitású felkészülést. A Tudományos Diákköri Konferencia és a Szónokverseny összehasonlításából mégis úgy gondolom, hogy számomra a második volt megerőltetőbb. Habár még csak ismerkedem a tudományos nyelvezet szakszerű használatával, az ilyen jellegű szövegek megírása közelebb áll hozzám. Egy szónoklat ehhez képest teljesen más, nem csupán meg kell felelnie egy sor kritériumnak, de a megadott témát is érdekesen, kreatívan kell megközelíteni, választékosan kell megírni a beszédet, gondosan meg szerkeszteni és mindezt elő is adni.

– Történt már olyan, hogy valamely verseny nem a várt eredményt hozta?

– Minden versenyen ez történik, a munkám sikerességét, elfogadottságát nagyon nehezen tudom felmérni. Tisztában vagyok azzal, hogy én mennyit dolgozok vele, mennyire van benne szívem-lelkem, de hogy ezt hogyan értékeli a szakemberek, a hallgatóság, az olvasó közönség, annak előre látása nagyon nehéz. Természetesen volt már olyan is, hogy egy versenyen nem értem el helyezést, titkon mindenki azt reméli, még akkor is, ha nem a győzelemért versenyzik, hogy a befektetett munkát díjjal értékeli majd. Ha ez elmarad, talán pillanatnyilag letörök kissé, de mindig keresek rá valahol, belül, észszerű magyarázatot és a kudarcot minden esetben hajtóerőként